

IGRE U MOM SRCU

Piše: Vedran Benić

“Nikad nisam volio režirati otvaranja, jer je zahtjev sulud. Sve mora biti kako je, a mora bit drukčije”, rekao je jednom Ivica Kunčević. Ove je godine, posljedično Covid 19 pandemiji, na otvaranju sve bilo drukčije, uključujući i prostor zbivanja. Osobno, nisam tradicionalist i pobornik mišljenja da je otvaranje Igara ceremonijal, što podrazumijeva čvrsto određeni stalni raspored. Niz godina imali smo i to, pa su svi njorgali – opet isto! Tim očima gledam i ovogodišnje otvaranje, pa mi je čak, a nisam jedini, pri ovakvom otvaranju „obavezni“ nastup „Linda“ nekako kao pao s neba. Novi je prostor, međutim, sasvim razotkrio ono zbog čega već desetljećima otvaranje gledam isključivo u izravnom TV prijenosu. Naime, svečanost se zapravo sve više prilagođava televiziji, a publika je tu, više iz razloga da bude viđena, nego da vidi! Ove je godine napravljen korak dalje, televizijski je prijenos uključen u sam scenarij, pa je unaprijed određeno gdje će i kako izravnu TV sliku zamijeniti ranije snimljene sekvence, naravno neprijetno za prosječnoga TV gledatelja. Novinarski mi vražičak ne dozvoljava prešutjeti trenutak nesmotrenosti u toj TV negromanciji. Kako Maro i Baro na vrhu zvonika posao obavljaju

Negromancija Mara i Bara

ju savjesno i nepristrano, bez obzira na zbivanja doli ispod njih, tako se i dogodilo da su glumci na znak Negromantice Linde Begonje prema gradskim vratima ispod zvonika u realnom vremenu izravnoga prijenosa krenuli oko 21.45 sati, a kroz vrata prošli i izašli pred Sponzu na uru i po poponoča. Skok dostojan vremenskoga stroja H.G.Wellsa razotkrila je svjetleća satna oznaka na zvoniku!

No, Igre su započele i tomu se treba radovati! Istina, uz korona raspored u gledalištu (i na skalinima) Kneževa

dvora na prvom koncertu Aljoše Jurinica, mlade pijanističke osobnosti.

Prvu dramsku izvedbu (nije bio petak, ali je bio 13.), gostujuću predstavu „Tri sestre“ na Gracu skratila je bura. Festivali na otvorenom uvijek moraju računati na nevolje s vremenom. „Na Lovrjencu kad puše onda adio Mare! Možeš ti vikati ne znam kako, neće do gledaoca doprijeti ništa, ali baš ništa!“, kaže slovenski glumac veteran Radko Polič s višegodišnjim iskustvom vratolomnih pentranjapo zidovima te tvrđave. Na Lovrjencu je čak, poskli-

znuvši se nakon sitne kišice, usred predstave slomio ruku. Treba li uopće reći – usprkos boli, odigrao je predstavu do kraja, a sutradan s gipsom na slomljenom zglobu i reprizu.

More kao scenografija je privlačno i moćno, ali i opasno! U Vodopićevoj „Tužnoj Jeli“ u Kunčevićevoj režiji u Pilama scenograf Marin Gozze pronašao je tablicu plima i oseka koja je pokazivala da će podest Jeline sobe postavljen usred morana dan premijere biti na razini površine. No, jugo je poremetilo izračun iz tablica, pa je premijerno more preplavilo sobu za dobrih desetak centimetara. Drugom je prigodom, more pomelo cijelu Marinovu scenografiju i rasvjetu za Juvančićev „Ekvinocijo“ na Lokrumu. I to ne onda kad je puhala šiločina, nego dva dana kasnije kad se vjetar smirio, ali ne i „mrtvo more“. Tehnika Igara, kao i uvijek, sve je uspjela sanirati na vrijeme.

No, dogodilo se i to da je šilok jednu predstavu doslovce otpuhao iz programa Igara. Na probama Shakespeareove „Oluje“ na Dančama 1962. u režiji Koste Spaića sve je bilo čarobno i savršeno. Ali na premijeri, podiglo se jugo i od vjetra i buka udara valova o stijene, publika doslovce ništa nije čula. Spaić je za iduću godinu povukao predstavu iz programa. No, upravo je za potrebe te predstave betonirana gornja taraca na Dančama. Stoga, kada se, u pauzama nogometa na malih bara, tu budete izležavali na suncu, sjetite se da je (i) to zahvaljujući Dubrovačkim ljetnim igrama!